

Uitspraak klachtencommissie Wvggz

Uitspraak van de Klachtencommissie van het Vincent van Gogh te Venray zoals bedoeld in hoofdstuk 10.6 van de Wet verplichte geestelijke gezondheidszorg (verder Wvggz).

Betreft klachten van mevrouw XXXXXXXXXXXXX, klachtnummers 2020/058 en 059.

Datum ontvangst klachten: 18 augustus 2020
Datum hoorzitting klachten: 01 september 2020
Datum uitspraak klachten: 07 september 2020

De klachtencommissie van Vincent van Gogh te Venray, heeft zich beraden over de klachten van mevrouw XXXXXXXXXXXXX, geboren op XXXXXXXXXXXX, aan wie ten tijde van het indienen van de klachten op grond van een door de rechtbank Limburg verleende machtiging voortzetting crisismaatregel verplichte zorg werd verleend door het Vincent van Gogh (afdeling XXXXXXXX) en verder aan te duiden als klagster.

1. Verloop van de procedure

Op 18 augustus 2020 ontving de klachtencommissie van klagster twee klachtformulieren.

Kort samengevat klaagt klagster over de beslissing van de zorgverantwoordelijke van 11 augustus 2020 om het gebruik van de afdelingstelefoon door klagster te beperken tot maximaal 2 x 10 minuten per dag. De andere klacht ziet op de (in het kader van de verplichte zorg) gedwongen opname in de accommodatie.

De klachten betreffen klachtgronden zoals opgenomen in artikel 10.3 Wvggz.

Die klacht over de beperking in het telefoonverkeer is door de klachtencommissie geregistreerd onder klachtnummer 2020/058, de klacht over de opname in de accommodatie is geregistreerd onder klachtnummer 2020/059.

Klagster heeft de klachtencommissie toestemming verleend om, indien nodig, haar (medisch en verpleegkundig) dossier in te zien.

Klagster werd in de onderhavige klachtenprocedure bijgestaan door mevrouw XXXXXX, patiënten-vertrouwenspersoon, en verder te noemen PVP.

De klacht is gericht tegen de heer XXXXXXXXXXX, psychiater, en verder te noemen verweerder.

Door verweerder is wegens afwezigheid geen schriftelijk verweer gevoerd, maar werd er door hem tijdens de mondelinge behandeling verweer gevoerd.

In het klachtformulier heeft klagster verzocht om schorsende werking toe te kennen aan de klachtbehandeling voor wat betreft de beperking in het telefoonverkeer.

Dat verzoek is bij schriftelijk en gemotiveerde beslissing van de klachtencommissie d.d. 24 augustus 2020 afgewezen.

Klagster heeft in haar klachtformulier tevens gevraagd om schadevergoeding indien de klachten gegrond wordt verklaard.

Vervolgens zijn de klachten behandeld tijdens een hoorzitting in de kliniek (XXXXXXXXXX) te Venray op 2 september 2020.

Uitspraak klachtencommissie Wvggz

Klaagster is in persoon verschenen, bijgestaan door de PVP. Verweerder is eveneens in persoon verschenen. Als toehoorders waren aanwezig XXXXXXXXXXXX, arts in opleiding tot specialist, en XX XXXXXXXX, co-assistent.

De PVP heeft namens klaagster op 1 september 2020, voorafgaande aan de mondelinge behandeling van de klachten, een schriftelijke toelichting op de klachten aan de klachtencommissie toegezonden.

Het schriftelijke oordeel van de Klachtencommissie ten aanzien van de klachten is tenslotte door de klachtencommissie vastgesteld op 7 september 2020.

De klachtencommissie merkt op dat daarmee de beslistermijn van twee weken, te rekenen vanaf de dag van de ontvangst van de klachten, is overschreden. De klachtencommissie had graag de klachten eerder willen behandelen en uitspraak willen doen binnen die termijn, maar er was niet eerder dan per 2 september 2020 een psychiater beschikbaar om op te treden als lid van de klachtencommissie.

Op 7 september 2020 is een exemplaar van het schriftelijke oordeel aan klaagster, de PVP, verweerder, de directie en aan de Inspectie Gezondheidszorg en Jeugd toegezonden.

2. Standpunten klaagster en verweerder

Kort samengevat stelt klaagster, of namens klaagster, de PVP het navolgende.

Klaagster heeft geen mobiele telefoon meer: die is door de familie van klaagster van haar afgenomen. Klaagster was dus aangewezen op het gebruik van de afdelingstelefoon. Klaagster mocht van verweerder per dag slechts 2 x 10 minuten bellen. Dat vindt klaagster te kort: het telefonische contact is het enige contact dat ze met de buitenwereld heeft. Haar man is thuis gevallen en kan klaagster als gevolg van het door die val opgelopen letsel nu niet bezoeken, waardoor juist dat telefonische contact onontbeerlijk is. Bovendien hebben eerdere behandelaren klaagster juist aangeraden veel te bellen, zodat ze met anderen over haar problemen kan praten.

De opname in de kliniek vindt klaagster ten onrechte: ze wil niet opgenomen zijn, maar naar huis. Ze is best bereid om in de thuissituatie hulp te accepteren. Haar echtgenoot heeft de situatie aangedikt door te vertellen dat ze te dure plantjes had gekocht en dat ze te veel belde. Dat was volgens klaagster niet zo. Bovendien heeft haar man nu haar zorg nodig. Tenslotte fietste ze veel vanwege een slechte bloeddorstrooming en dat kan ze nu niet meer vanwege de opname.

De PVP heeft namens klaagster tijdens de mondelinge behandeling, en overeenkomstig de inhoud van de schriftelijke toelichting van 1 september 2020, nog -kort samengevat- het navolgende aangevoerd.

Op 3 augustus 2020 heeft de plaatsvervangend zorgverantwoordelijke dr. XXXXXXXXXXXXXXXXXXXX besloten om als vorm van verplichte zorg onder andere de opname in een accommodatie en de beperking van het telefoonverkeer toe te passen. Volgens haar was er sprake van een manische ontregeling waardoor klaagster veel en lang belde. Tijdens de gesprekken gaf klaagster veel persoonlijke informatie prijs, werd klaagster daardoor blootgesteld aan veel prikkels en zorgde zij voor veel overlast voor derden. Tevens gaf de plaatsvervangend zorgverantwoordelijke aan dat klaagster veel geld uitgaf, vreemden aansprak, een tentoonstelling voor haar vader wilde organiseren en dat zij haar man had bedreigd toen die haar telefoon afnam.

Volgens klaagster is er echter helemaal geen sprake van een psychische stoornis en er was dus geen reden voor een opname. Haar man heeft de feiten aangedikt. Nu haar man is gevallen moet zij naar huis om hem te verzorgen. De opname verergert alleen maar haar situatie. Van hyperactiviteit is geen sprake en klaagster is van mening dat ze helemaal niet te veel belt. Bovendien is haar eerder binnen de GGZ geadviseerd haar verhaal met anderen te delen.

Uitspraak klachtencommissie Wvvgz

De PVP geeft namens klaagster aan dat de klachtencommissie bevoegd is een klacht te behandelen over de verplichte zorg in de vorm van opname in accommodatie. Dat volgt uit art.10:3 sub f jo art.8 : 9 Wvvgz. Opname in een accommodatie is een vorm van verplichte zorg waarin de wet voorziet (art.1:1 lid 1 onder t jo art.3:2 lid 2 onder j Wvvgz).

Deze beslissing van 3 augustus 2020 gold voor drie dagen: vervolgens is er geen nieuwe beslissing genomen per 6 augustus 2020 genomen en dat is in strijd met art. 8 : 9 Wvvgz.

Nu er geen sprake is van een psychische stoornis, is er ook geen sprake van een mogelijk als gevolg van die stoornis risico op ernstig nadeel.

Het omschreven nadeel in de beslissing levert geen ernstig nadeel op (ze belt juist veel op advies van eerdere behandelaren, de tentoonstelling was ter nagedachtenis aan haar vader en dat ze veel persoonlijke informatie deelt is haar eigen keuze en dat is niet verboden).

De beslissing van verweerder om haar te beperken in het gebruik van communicatiemiddelen is gedateerd op 11 augustus 2020 en gold voor 3 weken. De expiratedatum van de voortgezette crisis maatregel was 28 augustus 2020 zodat de maatregel die termijn overtreft. Indien en voor zover de zorgverantwoordelijke voor of op 11 augustus 2020 een zorgmachtiging heeft gevraagd is dat toegestaan, maar als de zorgmachtiging niet voor die datum is aangevraagd is dit niet toegestaan.

Ook ten aanzien van deze maatregel meent klaagster dat er geen sprake is van een psychische stoornis en een daaruit voortkomend risico op ernstig nadeel. Los daarvan is het haar eigen keuze om persoonlijke informatie met anderen te delen en is ze van mening dat ze geen overlast voor anderen veroorzaakt.

Uit het dossier blijkt voorts niet dat is voldaan aan art. 8 : 9 lid 4 Wvvgz: verweerder heeft geen inschatting gemaakt van de wilsbekwaamheid.

Tenslotte stelt de PVP namens klaagster dat de vormen van verplichte zorg niet doelmatig zijn omdat er geen sprake is van ernstig nadeel. De vormen van verplichte zorg zijn ook niet proportioneel omdat afnemen van de telefoon voldoende was om dat nadeel af te wenden. Het is volgens klaagster ook dubbel op: de opname en de telefoonbeperking leveren een dubbele verplichte zorg op.

Kort samengevat stelt verweerder het navolgende.

De voortgezette crisismaatregel wordt volgens het Bureau Geneesheer-Directeur voortgezet tot dat de rechtbank een beslissing heeft genomen op de vordering zorgmachtiging. De familie van klaagster heeft zelf de telefoon van klaagster afgenomen: dat was niet zijn beslissing. De beperking ziet op het gebruik van de afdelingstelefoon. Er is maar een afdelingstelefoon en klaagster belde in het begin de hele dag. Die beperking is er op 27 augustus 2020 vanaf gegaan en er is aan de familie gevraagd om aan klaagster de mobiele telefoon terug te geven.

Bij klaagster is sprake van een manische ontregeling, vermoedelijk in het kader van een bipolaire stoornis, met een ontbrekend ziekte-inzicht. Vanuit die manische ontregeling belde klaagster veel en langdurig waarbij ze veel over zichzelf vertelde. Ze riep daarmee veel prikkels over haar af waardoor het manische toestandsbeeld lastiger werd om te stabiliseren. Ze zorgde daarmee ook voor overlast voor de personen met wie ze belde. Er is, voordat de maatregel werd opgelegd, veel met klaagster gesproken om in een vrijwillig kader tot overeenstemming te komen, maar dat lukte niet.

Los van alle juridische aspecten is het voor klaagster van belang dat ze naar huis kan, maar dan is de medewerking van de familie van klaagster van cruciaal belang. Zij zijn namelijk de mantelzorgers van klaagster.

Tenslotte geeft verweerder aan dat er na ommekomst van de drie dagen termijn gerekend vanaf 3

Uitspraak klachtencommissie Wvggz

augustus 2020 er ten aanzien van klaagster geen nieuwe mededeling ten aanzien van de toegepaste vormen van verplichte zorg is uitgereikt. Wel weer op 11 augustus 2020 ten aanzien van de beperking in het telefoonverkeer.

3. Beoordeling van de klachten

3.1. Algemene overwegingen ten aanzien van de klachten

3.1.1. Klaagster heeft de klachten gebaseerd op art.10.3 Wvggz en is dus ontvankelijk in de klachten.

3.1.2. De klachtencommissie is bevoegd om van deze klachten kennis te nemen.

3.1.3. Nu de klacht betrekking heeft op een beslissing (de opname) die nog actueel is, zal de klachtencommissie uitspraak moeten doen binnen de 2 weken termijn. Onder het kopje verloop van de procedure is al vermeld dat, en waarom die termijn is overschreden.

3.1.4. De klachtencommissie komt dus aan een inhoudelijke beoordeling van de klachten toe.

3.1.5. Algemene overwegingen.

Een belangrijk uitgangspunt voor de procedurele en inhoudelijke beoordeling van klachten in het algemeen, is het recht van de patiënt op bescherming van zijn lichamelijke en geestelijke integriteit en diens recht op privacy. Inbreuken daarop moeten een wettelijke basis hebben.

De Wvggz biedt een wettelijke basis om die inbreuken te rechtvaardigen mits aan de in die wet gestelde voorwaarden wordt voldaan.

In feite zien de klachten van klaagster op de opname zelf (die klaagster niet rechtmatig acht) en de beperking in het telefoonverkeer.

3.2. Specifieke overwegingen ten aanzien van de klachten

De opname in de accommodatie als vorm van verplichte zorg

Uit de Memorie van Toelichting bij de Wvggz blijkt het volgende.

*Verplichte zorg kan alleen worden verleend op grond van een zorgmachtiging of een crisismaatregel (artikel 3:1). Dit betekent dat de rechter in de gevallen dat er een zorgmachtiging is afgegeven, zich al heeft uitgesproken over de rechtmatigheid van de verplichte zorginterventies. Indien betrokkene zich niet kan vinden in de rechterlijke uitspraak over de zorgmachtiging, bijvoorbeeld omdat naar zijn oordeel niet is voldaan aan de criteria voor verplichte zorg of de verplichte zorg niet proportioneel is, kan hij in hoger beroep gaan. Als betrokkene het niet eens is met de wijze waarop de verplichte zorg waartoe de zorgmachtiging of crisismaatregel legitimeert, wordt **uitgevoerd**, kan op grond van hoofdstuk 10 een klachtprocedure worden geïnitieerd. Dit betekent dat de klachtprocedure niet kan worden gebruikt als «sluiproute» om een oordeel in tweede instantie over de rechtmatigheid van de zorgmachtiging te krijgen. Daarom is bepaald dat de klachtencommissie zich in dat geval niet-ontvankelijk moet verklaren (artikel 10:6, tweede lid Wvggz).*

De Wvggz bepaalt in artikel 10 : 6 lid 2 het navolgende.

De klachtencommissie verklaart een klacht niet-ontvankelijk, indien deze betrekking heeft op de inhoud van de crisismaatregel, machtiging tot voortzetting van de crisismaatregel of zorgmachtiging als zodanig.

Uitspraak klachtencommissie Wvvgz

Voor wat betreft de klacht gericht op de opname zelf overweegt de klachtencommissie op grond van het voorgaande als volgt.

De machtiging van de rechtbank Limburg tot de voortzetting van de crisismaatregel van 7 augustus 2020 vond plaats op basis van een beoordeling door een onafhankelijk psychiater. Die gaf al aan dat opname in een accommodatie nodig was evenals een beperking in het gebruik van communicatiemiddelen. Daarbij was verweerder niet betrokken. Aansluitend werd dus een voortgezette crisismaatregel door de rechtbank uitgesproken, met opname in een accommodatie en beperkingen in communicatiemiddelen als vormen van verplichte zorg. Ook daar was verweerder niet bij betrokken.

Verweerder raakte betrokken op het moment dat klaagster in de accommodatie werd opgenomen. Vanaf dat moment was verweerder zorgverantwoordelijke. Op 3 augustus 2020 is klaagster via de geneesheer-directeur schriftelijk in kennis gesteld van de uit te voeren vormen van verplichte zorg zoals door de plaatsvervangend zorgverantwoordelijke werden aangegeven (waaronder opname in een accommodatie en beperkingen in het gebruik van communicatiemiddelen).

De klachtencommissie heeft geen redenen om aan te nemen dat de opname en de continuering daarvan in Venray inhoudelijk dan wel formeel onjuistheden zouden hebben bevat, nog los van de vraag of de klachtencommissie daarin een oordeel zou toekomen.

Ten aanzien van dat laatste overweegt de klachtencommissie dat de opname in een accommodatie altijd voorafgaat aan de binnen de accommodatie verleende verplichte zorg en het blijkens de wetgevingshistorie hoofdzakelijk gaat om de beoordeling door een klachtencommissie van de binnen de accommodatie verleende zorg (de uitvoering van de verplichte zorg). Het is niet aan de klachtencommissie om een oordeel te vellen over de eventuele onrechtmatigheid van de voortgezette crisismaatregel alsmede de eventuele onrechtmatigheid van de in de crisismaatregel genoemde vormen van verplichte zorg. Het is niet goed voorstelbaar dat de klachtencommissie van een kliniek de noodzaak van een opname in de kliniek beoordeelt, maar wel goed voorstelbaar is, dat de klachtencommissie de feitelijke uitvoering van die zorg binnen de kliniek beoordeelt. Dat sluit aan bij de voormalige Wet Bijzondere Opnemingen in de Psychiatrische Ziekenhuizen en de klachtencommissie ziet geen aanleiding om dat nu anders te zien. Te meer omdat die vorm van verplichte zorg, opname in een accommodatie, actueel worden beoordeeld door anderen dan de uiteindelijke zorgverantwoordelijke binnen de kliniek.

Het hiervoor uit de Memorie van Toelichting aangehaalde citaat en de inhoud van art.10 : 6 lid 2 Wvvgz maken duidelijk dat de klachtencommissie dus geen oordeel velt over de voortgezette crisismaatregel op zichzelf, noch over de daarin opgenomen vormen van verplichte zorg. In de (beperkte) literatuur wordt dat standpunt van de klachtencommissie eveneens ingenomen.

Klaagster heeft tenslotte ook geen rechtsmiddel (cassatie) ingesteld tegen de machtiging afgegeven door de rechtbank Limburg.

Het voorgaande betekent dat, daar waar het gaat om de klacht over de opname in een accommodatie, klaagster niet ontvankelijk zal worden verklaard (klacht 2020/059).

De beperkingen in het telefoonverkeer als vorm van verplichte zorg.

Feitelijk is de aan klaagster toebehorende mobiele telefoon van haar afgenomen door haar familie vanwege de ook al in de thuissituatie bestaande preoccupatie met de mobiele telefoon: verweerder heeft daar geen bemoeienis mee gehad. Klaagster was dus na opname in de kliniek aangewezen op het gebruik van de afdelingstelefoon. De afdeling beschikt maar over een telefoon.

Al in de geneeskundige verklaring wordt het beperken in het gebruik van communicatiemiddelen

Uitspraak klachtencommissie Wvvgz

benoemd. De rechtbank Limburg neemt deze vorm van verplichte zorg ook in de beschikking. In de schriftelijke kennisgevingen van de geneesheer-directeur van 3 en 11 augustus 2020 wordt de uitvoering van die beperking aan klaagster kenbaar gemaakt.

Aan de orde in dit verband is blijkens het klachtformulier van klaagster en de schriftelijke toelichting van de PVP de beperking met ingang van 11 augustus 2020. Dat geeft klaagster aan in het klachtformulier en namens klaagster de PVP in de schriftelijke toelichting.

Verweerder spreekt over een manische ontregeling, vermoedelijk in het kader van een bipolaire stoornis met een ontbrekend ziekte-inzicht. Er is een preoccupatie met de telefoon waarmee ze van meet af aan bij opname anderen veelvuldig en lang lastigvalt. Tijdens die gesprekken geeft ze veel persoonlijke informatie aan anderen, maar roept ze tevens prikkels over zichzelf af waardoor het lastiger wordt het manische toestandsbeeld te stabiliseren. Gesprekken met klaagster om te komen tot een overeenkomst op basis van vrijwilligheid rondom dat gebruik hebben geen resultaat.

De klachtencommissie heeft geen redenen om aan voornoemde bevindingen van verweerder te twijfelen.

Voor de juridische beoordeling is vervolgens artikel 8 : 9 Wvvgz van belang. Dat artikel bepaalt het navolgende.

Artikel 8:9

1. De zorgverantwoordelijke neemt ter uitvoering van de crisismaatregel, machtiging tot voorzetting van de crisismaatregel of de zorgmachtiging een beslissing tot het verlenen van verplichte zorg niet dan nadat hij:

- a. zich op de hoogte heeft gesteld van de actuele gezondheidstoestand van betrokkene,
- b. met betrokkene over de voorgenomen beslissing overleg heeft gevoerd, en
- c. voor zover hij geen psychiater is, hierover overeenstemming heeft bereikt met de geneesheer-directeur.

2. De zorgverantwoordelijke stelt een beslissing tot het verlenen van verplichte zorg op grond van de crisismaatregel, machtiging tot voortzetting van de crisismaatregel of de zorgmachtiging op schrift en voorziet de beslissing van een schriftelijke motivering.

3. De geneesheer-directeur geeft betrokkene, de vertegenwoordiger en de advocaat een afschrift van de beslissing en stelt hen schriftelijk in kennis van de klachtwaardigheid van de beslissing en de mogelijkheid van advies en bijstand door de patiëntenvertrouwenspersoon en de familievertrouwenspersoon.

4. Indien verplichte zorg anders dan strekkende tot opname in een accommodatie, op grond van een crisismaatregel, machtiging tot voortzetting van de crisismaatregel of zorgmachtiging wordt toegepast, legt de zorgverantwoordelijke, onverminderd het bepaalde in artikel 1:5, na overleg met de vertegenwoordiger, schriftelijk vast in het dossier, bedoeld in artikel 8:4, met vermelding van de datum en het tijdstip, of:

- a. betrokkene tot een redelijke waardering van zijn belangen ter zake in staat is, en
- b. er een acuut levensgevaar dreigt voor betrokkene dan wel er een aanzienlijk risico is voor een ander op levensgevaar, ernstig lichamelijk letsel, ernstige psychische, materiële, immateriële of financiële schade, ernstige verwaarlozing of maatschappelijke teloorgang, of om ernstig in zijn ontwikkeling te worden geschaad, dan wel de algemene veiligheid van personen of goederen in gevaar is.

Uitspraak klachtencommissie Wvggz

5. De zorgaanbieder, geneesheer-directeur en zorgverantwoordelijke leggen geen beperkingen op in het contact van betrokkene met de vertegenwoordiger, de inspectie of de justitiële autoriteiten.

Het voorgaande wordt op grond van art.8.9 lid 1 onder a Wvggz inhoudelijk door de zorgverantwoordelijke onderzocht: minstens betekent dit dat de zorgverantwoordelijke de actuele gezondheidssituatie van de betrokkene beoordeelt en die aan de hiervoor omschreven uitgangspunten toetst.

Voorts dient de te verlenen verplichte zorg ook proportioneel te zijn (moet in verhouding staan tot het af te wenden gevaar), subsidiair te zijn (er moeten voor de betrokkene geen minder ingrijpende middelen bestaan die hetzelfde beoogde doel kunnen bereiken) en dient die zorg doelmatig te zijn (van de te verlenen verplichte zorg mag effect worden verwacht). Tevens moet de te verlenen verplichte zorg ook veilig kunnen worden verleend.

Tenslotte moet de zorgverantwoordelijke op grond van art.8.9 lid 3 Wvggz de betrokkene deugdelijk gemotiveerd via de geneesheer-directeur in kennis stellen van welke verplichte zorg zal worden verleend en waarom die verplichte zorg wordt verleend en dient hij de betrokkene te wijzen op zijn verzet mogelijkheden.

De klachtencommissie overweegt ten aanzien van art. 8 : 9 Wvggz het navolgende.

Nu de machtiging van de rechtbank voorziet in het beperken van het gebruik van communicatiemiddelen is daarmee voorzien in de mogelijkheid deze vorm van verplichte zorg toe te passen.

Uit de stukken volgt dat door verweerder wordt gereageerd op de actuele situatie in de kliniek (veel en lang de afdelingstelefoon gebruiken) en dat er ook met klaagster is gesproken om te komen tot een vrijwillige oplossing. Dat is vanwege de manische toestand en het ontbreken van ziekte-inzicht bij klaagster niet gelukt.

De zorgverantwoordelijke heeft vervolgens met de geneesheer-directeur overeenstemming bereikt over het beperken van het telefoongebruik en de brieven van de geneesheer-directeur zijn voorzien van een deugdelijke schriftelijke motivering door de zorgverantwoordelijke. De geneesheer-directeur heeft klaagster schriftelijk in kennis gesteld van het uitvoeren van deze beperking en daarbij de schriftelijke motivering van verweerder bijgevoegd. Klaagster is daarbij gewezen op haar verzet - mogelijkheden.

Met verweerder is de klachtencommissie van mening dat klaagster door het belgedrag een ernstig nadeel over zich afroept. Door de prikkels wordt het lastiger om het manische toestandsbeeld te doorbreken terwijl dat nu juist een van de doelen van de opname is: doorbreken en stabiliseren van dat beeld zodat klaagster weer naar huis kan. Ook dreigt er maatschappelijke teloorgang omdat klaagster veel persoonlijke informatie prijsgeeft. Tenslotte bezorgt ze derden veel overlast door haar belgedrag en dreigt klaagster in haar ontwikkeling ernstig te worden geschaad en er ontstaat het risico op een verdere psychische ontregeling.

Op vrijwillige basis kon met klaagster geen overeenstemming over haar belgedrag worden bereikt en andere minder ingrijpende alternatieven zijn er niet. Bovendien ligt het voor de hand om pre-occupatie met de telefoon te doorbreken door het telefoonverkeer te beperken. Daarbij overweegt de klachtencommissie tevens dat klaagster wel 2 x 10 minuten per dag mocht bellen en de beperking per 27 augustus 2020 is opgeheven. Dat betekent dat de klachtencommissie de verplichte zorg in de vorm van het beperken van het telefoonverkeer proportioneel, subsidiair en doelmatig oordeelt.

Door de PVP is nog aangevoerd dat de zorg voor drie weken werd aangekondigd op 11 augustus 2020 maar dat de machtiging van de rechtbank verloopt op 29 augustus 2020 en dat dit enkel is

Uitspraak klachtencommissie Wvvgz

toegestaan als verweerder voor 11 augustus 2020 een zorgmachtiging heeft aangevraagd als vervolg op de voortgezette crisismaatregel. Dan loopt immers de voortgezette crisismaatregel door totdat de rechtbank Limburg daarop heeft besloten.

De klachtencommissie leest dit verweer in die zin dat daarmee wordt verwezen naar art.6 : 6 onder a Wvvgz in combinatie met art. 6 : 2 lid 1 onder e Wvvgz.

De machtiging van de rechtbank gold tot en met 28 augustus 2020 en de verplichte zorg voor wat betreft de beperking van het telefoonverkeer werd door verweerder stopgezet op 27 augustus 2020 zodat de klachtencommissie van oordeel is dat klagster daardoor niet in haar belangen/rechtspositie is benadeeld. Daar komt bij dat het Vincent van Gogh blijkens het dossier op 21 augustus 2020 aan de officier van justitie heeft verzocht om een zorgmachtiging te vorderen. De officier van justitie heeft vervolgens op 25 augustus 2020 een vordering ingediend en derhalve voor het verstrijken van de expiratedatum van de voortgezette crisismaatregel, zodat die voortgezette crisismaatregel op grond van de voornoemde wettelijke bepalingen doorloopt, totdat de rechtbank op de vordering (zorgmachtiging) van de officier van justitie heeft beslist. De rechtbank Limburg zal die vordering tijdig behandelen op 9 september 2020.

Naar het oordeel van de klachtencommissie wordt derhalve voldaan aan de inhoudelijke en procedurele eisen voor het toepassen (uitvoeren) van deze vorm van verplichte zorg. De klacht aangaande het beperken van het telefoonverkeer (2020/058) zal ongegrond worden verklaard.

4. Uitspraak

*De klachtencommissie verklaart klagster niet ontvankelijk in de klacht met nummer 2020/059;

*De klachtencommissie verklaart de klacht met nummer 2020/058 ongegrond;

*De klachtencommissie wijst het verzoek om schadevergoeding af.

Aldus gegeven te Venray,

op 7 september 2020,

mr. XXXXXXXXXXXXXXX, voorzitter

De Klachtencommissie bestond uit:

* XXXXXXXXXXXXXXX, jurist en voorzitter van de Klachtencommissie;

* XXXXXXXXXXX, psychiater en lid van de Klachtencommissie;

* Dhr.XXXXXXXXXXXXX, consulent mentorschap en lid van de Klachtencommissie.

Op grond van art. 10:7 Wvvgz kan betrokkene, de vertegenwoordiger, de zorgaanbieder of een nabestaande van betrokkene onder de in art. 10:7 Wvvgz genoemde voorwaarden tegen de uitspraak van de Klachtencommissie in beroep bij de rechter. Op grond van art. 10:9 Wvvgz kan de rechter de beslissing waartegen de klacht is gericht, schorsen.